

ΤΟ "ΚΟΥΤΟΡΝΙΘΙ,"

ΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο χάλι του «Μάξσεϊκ» ο Μπόμπ Λάϊν σπάηκε απότομα, χαρμωμένος από θύση του. «Έκει, άφριδώς άπεναντί του, σε μιιά άναστασιική πολυθρόνα, καθόταν μιιά γοιτενική νέα και διάβαζε ένα περιοδικό. Ελεγε: μάλιστα μπό το χρώμα του οφρανοσύ και τή χείλη της ήταν τόσο κούααα αν νή ήταν βαμμένα μ' αίμα. 'Ο Μπόμπ έκανε μιιά βόλτα γύρω της, έταρα με δύναμα ένα σάροτο γιά ν' άνάψη τή τοιγάφο του, έδηξε, μιιά δέν καταφέρε νή την κινή νή σπρώσει τή κεράλι της.

Η ώμοψη νέα ήταν άποροσημένη από τή διαβασμα κ' ούτε ελεγε καταδεχθί νή τού ρέξη ένα δέλιμα. Πιό πέρα άτ' ατήν καθόντουσαν τρεις νέοι καν κ' αυτοί προσκαθόνταν νή της κινήσαν τήν προσοχή με τή συζήτηση τους και τή γέλια τους. Κάποιος μάλιστα τούμωρε νή την πλησίαση και νή της δώσει τή τελευταία ταχυδρομείο. Τόν εχχαριστήσε και πήρε ώ! αυτά τή περιοδικά με τέτοιου τρόπο, ώστε νόμισε κανείς ότι ελεγε τή διάθεση νή νικήτωθί στο χάλι.

Μά ο Μπόμπ σ' αυτό τή διάστημα, μπόρεσε νή κινήσει καλύτερα κή χαχαρητισμένη της. Η άγνωστη ελεγε μιιά καταπληκτική κούοτητα με κάποιου καλό κ' άγαπητόν πρόσωπο του. Η διαφορά μόνο ήταν, ότι τής άγνωστης τή μαλλιά ήταν ξανθά και τή προσοχή της κοιναυμένο, ένω εκείνη που ελεγε γνωρίζει ο Μπόμπ στο κτήμα τού θείου του ήταν μελαχροινή και γεμάτη χάρι και δροσιά.

Ο Λάϊν δέν ημυζόταν γιά τής κατακτήσεις του. Ήταν ένας άπλοικός άναφρατος χωρίς δένια, χωρίς άπαιτήσεις κ' ήταν εχχαριστημένος μ' ότι τού έδνε η ζωή του. Τά πλούτη του δέν τόν εχον κάνει ύπερήφανο. Οι φίλοι του έλεγαν γι' αυτόν, ότι θά έπαρε νή ελεγε γεννηθί στο Χουάι Τσάτλν, την εργατική συνοικία τού Λονδίνο, έκει που ά άνθρωποι δέν σέφρονται τίποτε άλλο από τή φρομί τους.

Μά ο Λάϊν δέν ημυζόταν από τής παρατηρήσεις τους.

— Έγώ, τούς δήλωνε, δέν κίνο γιά τής άνοησίες τών σοαλιών. Άγαπώ τόν ήλιο, τά δέντρα, τόν άνοιχτό οφζώντα. Τό φρέσκο μου με στενοχωρεί και μ' δει μου τήν καρδιά, άν μουρούσα, θά τ' άλλαξα με τή χοντρή μιλώσα ένός εργατή.

Και γιά νή βανασοιή αυτό τή μοναδικό πάθος της ζωής του, πήγαννε κάθε καλοκαίρι στ' άπειραντα κτήματα τού θείου του γιά νή δοσηθή τούς χωρικούς στις εργασίες τους. Ο θείος του τόν κοιμήσανε κ' έδλεπε μ' εχχαριστήση, ότι ο κληρονόμος του, δέν ήταν κανένας χαμένος νέος που ελεγε δ'ή στα φουσιάνια τών γυναικών. Ήταν ένας άνδρας, γεμάτος ήγεια και δύναμη που με μιιά γροθιά θά μπόροσε νή βγάλή τή μαστίλα τού άντιπάλου του.

Όπόσο ο Μπόμπ Λάϊν ελεγε φαινομένους κανονικούς ίσοχηρήσεις. Τό όνομα της οικογενείας του — ήταν άνευδώς τού λόφου Μάρκερ — τόν άνάγκαζε λίγες μέρες τή χρόνο νή κινή τή μανίση του στους μεγάλους χορούς και στις κοσμικές σνερκεντροώσεις. Γι' αυτό ελεγε έδθει εκείνο τ' άπόγευμα στο «Μάξσεϊκ». Έπαρε νή συνοδεύσει τής ξεαδέλφους του και νή διασκεδάσει τήν πληθή της θήλιας του με τής ώμορφές του Ιστορίες. Όλα αυτά όμως ξαφνικά τή ελεγε ξεχάσει μισροστά σ' αυτό τού γοιτενική πλάσμα που καθόταν στο χάλι και τού άποιο ήμοιαζε ύπερβολικά με τήν Μαίρη Μπρόουν, τήν κόρη τού έπιστάτου τών κτημάτων τού θείου του.

— Δέν μπορεθί νή ένει η ίδια, σέκατρες τέλος ο Μπόμπ Λάϊν. Τι θείει αυτό τή κούοτητα στο «Μάξσεϊκ». Έπειτα τή περασμένο άνοιξη καλοκαίρι διασκεδάσαμε μαζί. Όχι, θά πούκατα γιά μιιά σήμεροτα...

Κι ο Μπόμπ Λάϊν μ' αυτή τή σέκη ετοιμαζόταν νή φύγη, όταν ή φωνή τής πέταξε τις έφημεριδές της, σπύρασε τή δέλιμα της και τόν κινήσε. Την ίδια στιγμή ένα χαμώγλο εχχαριστήσεως άνησος στα χείλη της και γόγγωρα σπρώχθηκε από τή θέση της και πλησίασε τόν Μπόμπ. «Έκείνος τή ελεγε χαμένα.

— Μαίρη! Έκανε, διατασσά.

— Μά τόσο πολύ δυσκολότερα λουπόν νή με γνωρίζεις; Έχω άλλεξει ύπερβολικά; Μισή ώρα τώρα σε παρακολουθώ που με κινήταίς

σάν άπολοθημένος. Σ' άφησα όμως γιά νή δω άν θά με γνωρίζεις...

— Αυτό ήταν άδύνατο! Έκανε με ελκρινία ο Μπόμπ. Έγώ σε θυμόμουν μελαχροινή. Έσύ τώρα ένινε τετραετής. Έπειτα πότες τή θρος μιιάς κούιας και δέν έχεις κιά τίποτε από τή μικρή και άδωο κοριτσιό τού Μπρόουν, τού έπιστάτη μας.

— Όστε άμφέβυλλες ότι είμαι ή Μαίρη Μπρόουν;

— Άναγκάσιμα νή σοφ άολογιστή τή σφάλμα μου. Άλήθεια όμως, τι θέλεις στο «Μάξσεϊκ» μ' αυτή τήν τόσο ώμορφη τουαλέττα; Μήπως παντρεύθηκες κανέναν γέρο Κρόσο;

— Ναι, Έκανε άοριστα ή Μαίρη. Τόν περιέμειν μάλιστα νή έρθη. Φαντάσου, ένει τόσο άρηρημένος, ώστε μ' έκανε νή διαβάσω όλες τής έφημεριδές που δημοκόντουσαν στο χάλι, γιά νή σκοπόσει τήν ώρα μου. Πολύ φοβόμην ότι θά ξεχάσε τή ραντεβού μας. Άλήθεια, ήσθες μόνο σου δω πέρα, Τσάρλν;

— Τσάρλν; Έκανε μ' άπορία, ο Μπόμπ. Δέν ντήρεσαι νή μιή θυμάσαι τ' όνομά μου. Δέν είμαι ο Μπόμπ Λάϊν;

— Σωστά, με συγχωρείς, σε φώναξα με τ' όνομά τού άνδρός μου, δικαυλογηθήρη ή Μπρόουν. Τι λές, είσαι διατεθειμένος νή μού άρειρωσης τή ροάβη σου. Έχω άποψη σοεεί γιά τρέλλες.

Ο Μπόμπ Λάϊν δίστασε μιιά στιγμή. Σέκατρες ότι δέν ήταν σωστό ν' άφηρη μόνες τής ξεαδέλφους του και τή θεία του. Έπειτα όμως ή άδρα μιιάς πριπέτιας τόν παρήγορε κ' άφησε τή Μαίρη νή τόν οδηγήση άπου ήθελε. Έκείνο, ώπόσο που τού έκανε έντίπωση ήταν, ότι η Μαίρη πολλές φορές έμπελε τα πρόσωπα, τού έκανε έρωτήσεις γιά πράγματα που έπαρε νή τή ξερη πολύ καλά και φανόταν σάν νή ελεγε ξεχάσει όλο τού παρελθόν της.

— Μαίρη, τής έλεγε ο Μπόμπ, είσαι ένα κακοαναυθεμένο κοριτσιό. Ο άνδρας σου θά έχη δοθί τή διαβάσιό του μαζί σου... Άρχίζω κ' έγώ νή σε φροδοίμαι. Έχεις άποκτήσει τούς τρόπους και τή φροσιματα μιιάς γυναικός τού ήμμοιόμου. Πώς ήταν ή αίτια της καταστροφής σου;

— Τά λεγάτ, Μπόμπ. Μου άρέσουν τόσο ή διασκεδάσεις, Σέκιν, Λάϊν, ότι θά σκοτονόμουν άν εξακολουθούσα νή ζω μ' εκείνους τούς γέφους.

— Ελεγε παραύτο από τή θεία μου.

— Και δέβαια είχα, άρνού άούνιος μού έκανε ποστάτες νή μιιά ζωήν ένα αυτοκίνητο...

Ο Μπόμπ, σε κάθε άπάντησή της Μαίρης, έπαρε από τή σύννεψη. Ποτέ ως τώρα δέν τού ελεγε δώσει μιιά σωστή πληροφορία.

Έτσι έγκατέλειπε κάθε άνάκριση και τήν παρέσυρε μακριά από τή «Μάξσεϊκ», σ' ένα έξοχό κέντρο, γιά νή διασκεδάσει. Έπειτα τήν ώδηγησε στο σπίτι του.

— Θέλω νή χαρώ, τού έξήγησε εκείνη λίγες στιγμές έντιχίας. Θυμώσα; Όπως τόν κοροδού και βάζει στον κήλο της βίβλας σου;...

Ο Μπόμπ, άν και δέν θυμόταν ποτε νή συνήθει ένα τέτοιου πράγμα, όπόσο δέν διαμαρτυρήθηκε. Αδτές ή παραξενιές της Μαίρης τόν εχχαριστοσαν. Κατάφερε λουπόν νή τήν πειση νή μείνουν δλη τή νύχτα μαζί. Κι' εκείνη πηλεσησε στον άνδρα της νή μιή τήν προέμειν.

Ο Μπόμπ και ή Μαίρη πέρασαν μιιά πληροήνη βραδιά. Τά ξεημερόματα κοιναυμένω δυηθωτηκαν σε ένα μακάριο έβνο. Ο Λάϊν ροχάλιζε μάλιστα από τούρο. Τότε ή Μαίρη σπρώχθηκε άδουρεια, πήρε από τήν τσέτη του τή κλειδιά του, άνοιξε τήν χρηματοκιβώτιό του και τή άδειασε άπ' όλα τή λεγάτ. Ύστερα νύηκε με ησυχία κ' έφυγε.

Ο Μπόμπ, όταν ξήνησε, τού κέκοι κίτταξε γιά νή βρη κοντά τού τή Μαίρη. Ο ύμνητής τότε τόν πληροφόρησε μ' άπάθεια ότι ή κούια ελεγε φύγη πολύ γρη.

Ο Μπόμπ άργησε πολύ νή καταλάβη τήν αλήθεια. Και δέν ξεκαθώρισε ατήν τήν ύπόθεση παρά μόνάκ τ' άλλο καλοκαίρι, όταν πήγε πάλι στα κτήματα τού θείου του. Έκει ελε μ' έπληξή τού τή Μαίρη. Ήταν κιά ένα σεμνό κ' άδωο κοριτσιό. Μά τότε τή ελε σιμδή; Άπλούστατα. Ο Μπόμπ Λάϊν ελεγ πέσει θύμα μιιάς ξένης λαοπορίας, ή όποια ελεγ κα'εί θανασιώα τού ρόλο της ξένης φιλής; Τού Μπόμπ γιά νή πληροήνη τού χρηματοκιβώτιό του. Έκείνη τή μέρα στο «Μάξσεϊκ», ή κληροδύτρια καθόταν στο χάλι και προσκαθόσε νή διαλέξη τή θύμα της, όταν ξαφνικά τής ελεγε παρουσιασθί αυτό τή μεγάλο εκουτρονίθε και σπασά δέν έλασε τήν ριμωσία νή τή μανήση. Κι' ο Μπόμπ Λάϊν κούοι δέν μπορεθί νή κανένη τή πάθημά του..

Ένα χαμόγελο εχχαριστήσεως άνησος στα χείλη της...